

[Aukn.]

Man må altså i forlængelse af denne tankegang forestille sig 1980ernes politiske Europa som et tæt udenrigspolitisk samarbejde i en eller anden organisatorisk ramme, der sikrer tæt koordination uden overnationale organer, kombineret med et snævert militært samarbejde mellem EF-landene i en fortsat, men løsere NATO-alliance med USA.

Så kan man spørge sig selv: hvem vil komme til at dominere en sådan europæisk, politisk og militær blokdannelse, der, som Willy Brandt har udtrykt det, vil blive et af de kommende 5 verdenscentre ved siden af USA, ved siden af Sovjetunionen, ved siden af Kina og ved siden af Japan? Efter min opfattelse vil det ikke blive nogen Europakommission, heller ikke noget Europaparlament; det eksisterende er jo allerede i stærkt forfald. Der vil formentlig heller ikke være tale om, at det bliver de små stater, men derimod vil det blive de tidligere europæiske stormagter, der på denne måde vil genvinde lidt af den storpolitiske magt, de har mistet efter anden verdenskrig. Det er da også kendetegnende, at det er lederne netop fra Frankrig, fra Tyskland og fra Storbritannien, der lægger en afgørende vægt på netop disse aspekter i et udvidet EF.

Den uskrevne forudsætning for dansk ansøgning om medlemskab af EF er fortsat medlemskab af NATO, og det vil jeg gerne sige noget om til sidst.

Alle de nuværende EF-lande er NATO-lande, tre af de fire ansøgerlande er med i NATO. Men hvordan så med det fjerde ansøgerland, Irland? Er det ikke neutralt? Modbeviser det ikke, hvad modstanderne hævder, at EF er grundlaget for en europæisk udenrigs- og sikkerhedspolitisk blokdannelse?

Til besvarelse heraf er det interessant at se, hvad der står i det såkaldte Seidenfadenudvalgs betænkning fra 1970 „Problemer omkring dansk sikkerhedspolitik“, jeg henviser til bilagsbindet, siderne 175-178 omkring netop Irland, det neutrale Irland, og de sikkerhedspolitiske konsekvenser af et medlemskab af EF for Irlands vedkommende; jeg citerer fra side 177:

„I 1968 gjorde premierministeren“ — den nuværende premierminister Jack Lynch — „det utvetydigt klart for det

irske parlament, at Irlands tilslutning til fællesmarkedet. . .“

og så understreger Seidenfaden-udvalget, „ . . . ville betyde opgivelse af den hidtil førte neutralitetspolitik. Hvilke militære forpligtelser Irland i denne forbindelse måtte påtage sig, ville afhænge af tiltrædelsesvilkårene og af den videre udvikling af den politiske enhed inden for Fællesskabet.“

Det er også en kendsgerning, som Seidenfaden-udvalget understreger det, at ingen af de egentlig neutrale stater: Østrig, Sverige, Schweiz og Finland, kan blive medlemmer. Et dansk medlemskab af EF vil altså fastlåse vores NATO-medlemskab, og vi må i realiteten give afkald på at træde ud af NATO. Den samme opfattelse har da også kyndige iagttagere, der selv er EF-tilhængere, gjort gældende.

Lad mig eksempelvis henvise til Erling Bjøls kronik i Politiken den 4. september sidste år og ambassadør Janus Paludans tankevækkende ræsonnementer, ligeledes i Politikens kronik, den 20. april 1971, der tidligere har været diskuteret her i tinget. Ikke alene vil vores NATO-medlemskab blive låst fast, vores sikkerhedspolitiske og udenrigspolitiske handlefrihed vil yderligere blive svækket, efterhånden som EF udvikler sig i retning af en decideret økonomisk-politisk og militær blokdannelse.

Dansk medlemskab eller ej af EF gør ikke fra eller til for EFs muligheder for at udvikle sig i denne retning, det er rigtigt. Willy Brandt har den 8. februar klart vist, at et eventuelt dansk-norsk veto ikke er realistisk. Men for Danmark er beslutningen afgørende: ved at gå ind bliver vi led i den europæiske blokpolitik, bliver vi udenfor, vil vi i samarbejde med de øvrige nordiske lande kunne virke optøende og formidlende på forholdet mellem blokkene indbyrdes og mellem blokkene og den tredje verden.

Lad mig til allersidst sige, at jeg har gjort disse synspunkter gældende, da udenrigsministeren efter min mening rigtigt lagde op til en diskussion netop omkring de politiske perspektiver i EF-samarbejdet.

I øvrigt er jeg enig i de betragtninger, mit partis ordfører, hr. Jørgen Peder Hansen, har gjort gældende, navnlig for så vidt angår hans klare og utvetydige fordømmelse af den amerikanske krigsførelse i Vietnam.